

mateixos, si és que són guapos, creient-se que ja n'hi ha prou.

Si en lloc de emprar-se aquests mots, es diguessin els altres (els que s'haurien de dir), llavors, es despertarien sos sentiments, i en compte de tenir el desitg d'ésser «macos» les seves accions serien per a ésser bons minyons, i almenys no estarien tan equivocats.

En una ocasió em digueren: «Quan són petits generalment per ells té la mateixa significació la paraula «maco» que la paraula «bo». Hi estic conforme. Segurament és així. Pro, jo no crec que perquè s'usi un mot o l'altre, l'infantó sigui més o menys dolent; i si de petit se li digués sempre per reptar-lo que és dolent, segurament faria tanta bondat amb aquella expressió que amb la que es diu ara; des de llavors sabria el verdader significat de la paraula, i no tindria d'explicar-se'ls-hi després, com passa ara, que l'un mot vol dir la bellesa física i l'altra representa la bellesa moral.

Potser alguns diran que el que acabo d'expressar, no té l'interès que jo vull donar-li; potser tindran raó; tothom pot tenir les seves idees, i jo no seré qui les discuteixi; pro potser altres seran de la meya opinió, i tant de bó fossin forces, car jo crec que amb una altra manera de procedir, alguns infantons serien més simpàtics que ara.

MARIA SALA SAUZO

Revista de revistes

(Meditació cívica agrícola)

L: Recull

Apuntem breument diferents dates i coses sobre les que invitem a pensar a nostres agricultors per el seu bé i el progrés de nostra agricultura catalana, digne de tota estima i font de riquesa.

Diu un enginyer agrònom argentí que la gallina que pon més és la de raça catalana.

A França la superfície plantada de vinya és d'un milió trescentes seixanta mil hectàrees, va de baixa.

La opinió d'un enginyer suec que acaba de visitar Catalunya diu:—«L'agricultura—d'aquí en

general es pobre; primer perquè els terrenys són gastats i segonament perquè es crien poques bèsties que equival dir que manquen adobs per fer-los produir.»

Un dels millors adobs per sèves i alls, és la sutxa de les xemeneies. Las beurades de marquedèria a les sèves han d'ésser donades clares i els alls els perjudiquen.

Els terrenys regadius s'han d'adobar el doble que els de secà; i els del vessant i conca del Llobregat el doble que altres, com del Ter que són més frescals per raó climatològica i condició de terra.

Mongeteres, patateres, tomaqueres i carbaseres s'han de sulfatar amb la mateixa proporció de la vinya més amb més calç. També s'ha de fer amb tota llei d'arbres fruiters. El remei més eficaç és brarcentiat, mes també el més costós i perillós.

Quant les peres tenen la gruxària d'una nou poden ésser embosades amb paperines de paper transparentes i impermeables. Aquesta pràctica permet recollir fruits més sans, grossos i gustosos, Sabeu perquè? Perquè les preserven dels insectes i plagues que venen sofrint. Díreu que és un sistema car i engorrós. Es veritat més aquest món tot lo que no costa veiem que tampoc no val.

Es bo sembrar girasols a prop dels busc d'abelles, perquè aquestes produeixen més quantitat de mal.

Es el tot els treballs fondos en els terrenys de conreu. Es bo arribar fins a 60 centímetres, sempre que siga possible. No s'enedireu mai i tindreu més collites.

El gripau que molts desprecien i maten és el millor amic del pagès i hortolà, sobre tot, perquè persegueix limacs, cargols i tota llei d'insectes nocturns. Els inglesos els compren a 16 pessetes la dotzena, per sàneixar el seus terrenys i conreus.

La festa del arbre va fer-se per primera volta a Nort Amèrica, a l'any 1872. No serà res aquesta festa mentres no s'instrueixi el pobre a respectar l'arbre, i sobre tot a les escoles els nois i noies.

EMILI PASCUAL D'AMIGÓ

(Seguirà)